

PL: Je tedy Jeune Bretagne mládežnickým hnutím, jak naznačuje název skupiny?

YV: Nikoliv, máme členy všech věkových kategorií. Mnoho skupin dělí své aktivisty podle věku, důležitější by však měla být oblast zájmu každého aktivisty. V naší skupině máme například aktivistu-čtyřicátníka, který zbožňuje rozdávání našich tiskovin a vylepování plakátů. Nezajímají ho přednášky ani další činnosti. Jak víš, tyhle věci mají obvykle na starosti teenageři, a při dělení podle věku bychom o tohoto chlapíka, který je spolehlivý a vzorem pro mladé, s kterými pracuje, přišli.

Jeune Bretagne

PL: Kolik máte členů?

YV: Máme asi 250 přívrženců, ale počet členů-aktivistů se pohybuje mezi 60 a 80. Když pořádáme kulturní akce, přijde zpravidla kolem 150 lidí, včetně mnoha těch, kteří nepatří mezi stoupence, protože jde o otevřené akce. Při více politicky orientovaných akcích počítáme s 30 až 40 účastníky.

PL: Pověz mi víc o těchto různých činnostech.

YV: Jak víš, vlastníme nedaleko odsud farmu. Každý měsíc tam pořádáme přednášky na kulturní a metapolitická témata. Pravidelně rozdáváme materiály a vyvěšujeme plakáty k propagaci naší skupiny i ke zdůraznění jistých témat či přitáhnutí pozornosti k dané problematice. Konají se „letní univerzity“; naši členové-aktivisté na místě přespávají a děláme to, co jindy – jen intenzivněji. Udržujeme přidružené skupiny zaměřující se na sport a fyzickou zdatnost. Při všech akcích také usilovně pracujeme na osvojování si vůdcovských dovedností a strategického myšlení – tato část je nesmírně důležitá. Naší nejdůležitější funkcí je sloužit coby vzdělávací skupina. Dodáváme lidem sílu pokračovat v boji pomocí kulturní a metapolitické práce a ukazujeme cestu, jak docílit změny v jiných skupinách skrz vůdcovské dovednosti a strategické myšlení.

PL: Jste tedy jako trockisté pravice – směřujete ostatní skupiny k vašim zájmům?

YV: Ne tak docela. Lišíme se v tom, že předáci JB si nešpiní ruce záležitostmi jiných skupin. Jednoduše pomáháme formovat ty, co k nám přijdou a věříme, že ve své ostatní činnosti, na které jim záleží, se zachovají správně. Více tedy asi připomínáme Antonia Gramsciho a Frankfurtskou školu. Levice to tak dělá přes 50 let a nastal nejvyšší čas, abychom je začali napodobovat. Cestou není jeden, Prozřetelností vyvolený, charismatický vůdce, ale spousta lidí ochotných vyvinout činnosti ve své oblasti zájmu.

PL: Ve kterých dalších oblastech se vaši členové angažují?

YV: Spatrá mě napadá vše související s otázkou halal. Několik našich členů je vegetariány a

silně se staví za práva zvířat. Jak jsme nedávno zjistili, je většina hovězího na francouzských talířích halal, ale není tak označena. Došlo k tomu proto, že vyjde laciněji najmout špatně placené Severoaafričany, kteří krávám zaživa podříznou hrdla, než platit za omračovací patronu pro každé zvíře. JB k tomuto tématu zavedla mnoho pozornosti a členové, které jsem zmiňoval, se přesunuli do vlastních organizací, věnujících se výhradně této problematice.

PL: Oblast, v níž mají Američané velký náskok, je rozvoj dovedností a krizová příprava spoluprací s prostředím survivalistů. Snažíte se i ve vaší skupině o něco podobného?

YV: Slyšel jsem, že ve Státech je spousta survivalistů a v některých venkovských oblastech jde spíš o pravidlo než výjimku. Nesmíme ale zapomínat, že francouzský stát se vždy stavěl velmi podezřívavě k jakémukoliv náznaku paramilitárních organizací, a tak musíme být velice opatrní, abychom na sebe nepřitáhli nesprávný druh pozornosti nebo nesprávný druh potenciálních členů. Pokud bychom se do něčeho podobného snad pustili, týkalo by se to výhradně jádra důvěryhodných členů, kteří by chápali rozdíl mezi tím, co děláme a nějakou pitomou fantazií o vyřešení našich problémů násilím.

PL: Když jsme u problémů se státem, ve Francii a Evropě obecně si musíme dávat pozor na spoustu věcí, které nejsou v USA na pořadu dne. Víš, co mám na mysli - věci, které stojí mimo rámec zkoumání či otázek. Vy jste skutečná neziskovka, registrovaná skupina s majetkem, třeba tímhle statkem - jak zabráníte tomu, aby si nějaký neposlušný člen neotevřel hubu a nedal státu záminku zabavit váš majetek?

YV: Jde o vážnou věc. Mluvil jsem o členech, přívržencích a ne-přívržencích. Různé stupně příslušnosti k organizaci dávají jistý nárazníkový prostor. Je to ale otevřená organizace, kam může přijít každý. Měli jsme lidi, kteří přišli, a každé druhé slovo z jejich úst se týkalo holocaustu. Museli jsme je vzít stranou a říct: „podívej, pokud ti jde o tohle, existují tam venku skupiny, pro které to je hlavní téma, možná by ti bylo líp s nimi.“ Zároveň se setkáváme s lidmi, kteří se připojí, shodnou se s námi ve většině oblastí, ale pak řeknou „víte co, docela se mi líbí být Francouzem a možná že autonomní Bretaň není tak skvělý nápad.“ A znova - co na to mám říct, tohle je Jeune Bretagne, pardon, ale tohle je pro nás velice důležité. Než se člověk stane členem, dostane se mu tréninku, jak mluvit za skupinu, prokáže disciplínu a schopnost držet se tématu, takže si můžeme být jistí, že organizaci nijak nepoškodí. Víš, že když dojde na politické demonstrace a protesty, umíme být dost konfrontační a klademe důraz na rozpor mezi naší vizí a aktuálním směřováním Evropy, ale při našich metapolitických akcích a setkáních aktivistů je to z 90% o nás. To dnes platí pro všechny úspěšné skupiny.

PL: Onehdá jsem zašel na Fest Noz (tradiční bretaňská venkovní taneční slavnost). Jako první mě uhodilo do očí, že všechny soutěžící skupiny měly tanečníky hlavně ve věku kolem dvaceti let. Mládež si bretaňskou kulturu rozhodně cení a ta před sebou rozhodně má světlou budoucnost. Viděl jsem tam ale taky kluka v tričku antify... Přišlo mi to paradoxní, že přišel na akci, která vychází z historické

bretaňské kultury. Taky musím dodat, že z něj zrovna nešel strach...

YV: Skvělá ukázka toho, čím se JB nesmí stát. O co jde antifě? Kdo ví! Proti komu se staví – fašistům? Třicátá léta jsou dávno pryč a spojovat nás s fašisty vyznívá dosti absurdně, zvláště když problém skutečných fašistů byla jejich taktika.

PL: I na nacionalistické pravici se najdou lidé, kteří se přehnaně soustředí na minulost.

YV: I tohle jsem musel říct těm, které jsme poslali pryč. „Nejsme tu kvůli debatám o dějinách 20. století, chceme vytvořit politickou a kulturní změnu ve století jednadvacátém.“ Dřív to pravici omezovalo, ale teď už ne. Lidé v hnutí si uvědomují, že jde o tvorbu, ne o destrukci.

PL: Pokud mluvíme o vytváření kontrakultury, myslím, že tradiční katolíci vykonali víc než kdokoli jiný. Mají své vlastní školy, nakladatelství a dokonce způsob oblékání, který lze okamžitě identifikovat, aniž by sklouzával k folklóru.

YV: Jistě, začali ale mnohem dřív, a dostali spoustu peněz od několika rodin, které stály na začátku celé iniciativy. Jak jsem říkal, vyrostl jsem jako bretaňský levicový nacionalista, a tak jsem neměl církevní výchování. Nedávno mě známý aktivista pozval na mši a viděl jsem tam, že ženy mají zahalené hlavy. Když brojím proti šaríi, myslím to vážně. Tito lidé mají s muslimy jediný problém – uctívají nesprávného Boha. Obě skupiny jsou ale integristé a podle mě nemají moc co nabídnout ani Bretani, ani Francii, ani Evropě.

PL: Hodně jsme mluvili o šaríi a boji proti islámu; v USA se ozývají hlasy - a nedávno se v podobném duchu vyjádřil i Nick Griffin z BNP - že kontradžihád je fakticky Židy kontrolovaná falešná opozice, bezpečnostní ventil k odvedení energie od skutečného nacionalistického obrození Evropy. Co si o tom myslíš ty?

YV: Vlastně jsem nedávno mluvil jménem Bloc Identitaire na velkém pochodu EDL po nepokojích v Lutonu. V jednu chvíli na pódiu mluvil rabín a angličtí chuligáni mávali izraelskými vlajkami a člověk si říká: „tohle začíná být k smíchu“. Ve Francii a Evropě vůbec je ale islám jádrem problému a něčím, na co slyší velká část veřejnosti. Jde o startovní bod. Nemůžeme však zůstat jen u opozice islámu, což nabízí kontradžihád. I kvůli tomu máme štěstí, že jsme Bretonci, protože jsme zdělili tak bohatou kulturu a naší povinností zůstává ji ochraňovat.

PL: Dostali jsme se na konec našeho rozhovoru, s jakou radou by ses rozloučil s americkými čtenáři ohledně jejich snah?

YV: Předně rád slyším, že i v Americe se najdou lidé na naší straně, obvykle totiž o USA přemýšlíme jako o předvoji globalizace. Na druhou stranu nechápu, že nedosahují naší míry organizovanosti. V USA mají zkušenosti s fundraisingem při všech možných příležitostech a taky spoustu klubů a charitativních organizací, zatímco u nás je stát už dávno učinil nepotřebnými, a taky tady nefunguje zmíněná kultura fundraisingu. Američané disponují i

právem ozbrojovat se. Působí na ně ,jen‘ společenské tlaky – na nás navíc ještě skutečný tlak státu. Odpoledne jdu k soudu bránit se obvinění z pomluvy. Nazval jsem místního starostou „starou sůvou“ a on mě žaluje. V Americe platí svoboda projevu, a tak by jí měli využívat, dokud můžou.

PL: Hodně štěstí u soudu a jménem čtenářů díky za rozhovor.

Dokončení rozhovoru Patricka Le Bruna s Yannem Valeriem *Interview with Yann Vallerie, President of Jeune Bretagne*, který vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing.

Poznámka DP: Organizace Jeune Bretagne v mezidobí ukončila svoji činnost.